

Michael H. Clemmesen's Weblog

- [Home](#)
- [Contact](#)
- [Archives](#)

Afsluttet Debat: Svinehunden og civiliseret anstændighed – en kommentar efter programerklæringen fra lederen af 'Langballecentret'

January 15th, 2007

Gennem lovgivning og regler har det civiliserede samfund beskyttet sine borgere ved at skabe tærskler, der gør det vanskeligt for såvel statsmagten selv som pressen og medborgere at gennemføre 'heksejagt' og tilsvinningskampagner mod politiske eller andre modstandere.

Arkivlovgivningen begrænser adgangen til personarkiver i mere end to menneskealdre, og misbrug kan straffes med op til et halvt år fængsel.

I vort samfund er individets retssikkerhed beskyttet af, at mistanke om strafbar handling ikke er et tilstrækkeligt grundlag for at rejse tiltale. Anklagemyndigheden skal være overbevist om, at den har eller kan skaffe sig et solidt grundlag for at vinde sagen. Og selv derefter er den mistænkte uskyldig, indtil der er faldet dom. Idealet er kun svækket af menneskets indre svinehund og mediernes situation, der gør det til en stadig og vanskelig kamp at håndhæve selvdisciplinen.

En speciel type strafbar handling er forbrydelser mod staten. De er i deres karakter og mål politiske, såsom spionage, landsforræderi og terror. Denne karakter gør, at der i sikkerhedstjenesten, der overvåger samfundet for at erkende sådanne forbrydelser, altid er en betydelig risiko for, at medarbejderes holdninger eller hele institutionens verdensbillede bliver et snævert, politisk 'modbillede' til, hvad man opfatter som den primære trussel. Dette kombineret med, at der ved sådanne sager normalt er meget langt fra den første, generelle mistanke til muligheden for en domfældelse, betyder, at det kræver en næsten overmenneskelig disciplin at hindre, at tjenestens arkivalier i meget stor udstrækning kommer til at blive en blanding af nedskrevne rygter, politiske meninger og observationer set gennem tjenestens konspiratoriske troldspejl. Der er på grund af tjenesternes fundamentalt samme opgave ikke væsensforskel på overvågningsarkivalier hos STASI og PET. Forskellen lå og ligger i det omliggende samfund og disses anvendelsen af observationer og konklusioner. Arkivaliernes karakter gør det mildest talt problematisk at åbne sådanne arkiver, før efter den 2+ menneskealdres periode, som normalt er fastlagt i den danske arkivlovgivning. Hvis eller når statsmagten så alligevel vælger at give adgang, er det helt afgørende at administrere denne, så individet beskyttes af de regler, vi normalt håndhæver i vort samfund.

En god historiker er en flittig, søgende, selvkritisk tvivler. Som grundlag for sit projekt må han eller hun ganske vist som foreløbigt arbejdsgrundlag opstille teser om fortiden, men den væsentligste indsats er derefter brutalt at prøve disse teser mod alt kildemateriale, der kan være relevant. Han eller hun skal disciplineret, hæderligt, bevidst søge forklaringer og kilder, der kan prøve og nuancere de forudfattede eller tidligt dannede opfattelser.

Men historikere er jo også mennesker, og i dovenskab og sensations- og indtægtsjagt må de i sidste instans holdes på plads af injurielovgivningens rammer. Den kollegiale gensidige kritik og disciplin er ikke tilstrækkelig.

Den gode journalist arbejder i princippet som den gode historiker, men tidspresset og kravet om at sælge aviser øger presset og risikoen for, at mennesker udsættes for heksejagt og en løsagtig, offentlig dom, der ødelægger deres liv. Derfor må det forblive umuligt eller særdeles vanskeligt for journalister at få adgang til beskyttede personarkivalier, herunder ikke mindst vedrørende de nulevende og nylig afdøde personer, hvor afsløringer og dårlig presseetik kan sælge aviser. Dagspressens karakter gør, at der må opretholdes et særligt system for at håndhæve god presseetik. I sidste instans er det dog kun forvaltningen af straffeloven, der kan danne modvægt til pressens fodring af den indre svinehund.

Som vi løbende ser i film og TVs dramatisering af amerikanske retssager, er advokatens ensidige sagsfremstilling æstetisk tiltrækkende, ikke intellektuelt krævende. Konfrontationen er tiltalende, den engagerede ensidighed kommunikerer mere slagkraftigt end den nuancerede diskussion.

Medens advokatens søgen efter informationer, der støtter hans ensidige sagsfremstilling, kan anvende samme kilder som den gode historiker, er de to professioners opgaver og medfølgende etik grundlæggende forskellige. Dette kan man ikke være i tvivl om, at Professor Bent Jensen i sin tid godt har vidst. Men det hindrede ikke, at han i sin iver for endeligt at ramme en politisk modstander, Jørgen Dragsdahl, valgte den amerikanske advokats ensidige og overfladiske kildeanvendelse, der kunne give hans virkelighedsbillede den størst mulige slagkraft. Han undlod enten forblindedt i sit had, eller fordi den kildekritiske sans var forsvundet med årene, at forstå tendensen og karakteren af kildematerialet. Han valgte samtidig at ignorere alle danske regler for beskyttelse og anvendelse af følsomme personoplysninger.

Jyllandsposten lod sig ivrigt - med anvendelse af Dragsdahls ansigt som djævellogo for søndagsavisen - spænde for Bent Jensens uappetitlige hævn tog. Morgenbladet lod sig ikke anfægte af, at samme Jørgen Dragsdahl for tretten år siden i Landsretten af dommerne Kistrup, M. Levy og B.O.

Jespersen blev rensset for grundlæggende samme anklager, på samme grundlag. Dengang blev de fremsat af Ekstrabladet, der endte med at indgå forlig for at undgå det sikre, værre, der ellers ventede.

Nu venter blot de forskellige retlige efterspil mod Bent Jensen og Jyllandsposten, der kan sikre, at dette hidtil værste eksempel på svinehundens frie løb ikke kommer til at danne skole. Desværre for JPs ansvarshavende redaktør er det nok blevet klart, at det er pædagogisk utilstrækkeligt at indgå forlig, fordi dets karakter åbenbart hurtigt og bekvemt fortrænges.

Hvis der ikke sker tiltale og dom for misbrug af privilegeret adgang til personarkivalier, er der skabt en præcedens, der må lede til en meget hurtig liberalisering af den generelle arkivlovgivning på området - fra den nuværende 80 til 20 års beskyttelse mod fri anvendelse. Men det var næppe en så dramatisk reduktion af beskyttelsen af individet, man tænkte på. Det er jo ikke alle, man ønsker at ramme, kun nogle særlige andre.

Det er på høje tide, at historikere, pressen og politikerne bringes til at huske, at den centrale borgerlige dyd er anstændighed.

Hvor akut behovet er, demonstrerer Berlingske Tidende ved den 16/1 på lederplads at adoptere den indre svinehund. På samme plads havde avisen for mindre et år siden opfordret til at afslutte personjagten i relation til den kolde krig. Men man har vel kun en holdning, indtil man af inspireret opportunisme vælger en ny.

Entry filed under: [Artikler på dansk](#)

33 Comments [Add your own](#)

- **1.** Lars Hansen | January 16th, 2007 at 2:28 pm

Rørende omsorg, du her udviser for en mistænkt KGB-agent.

Du kan dog trøste dig med at den indre svinehund nu, med lidt held, får et retligt slag over snuden for at have overtrådt sin tavshedspligt.

- **2.** Michael Clemmesen | January 16th, 2007 at 3:41 pm

Det er let at vise omsorg, når den 'mistænkte KGB-agent' blev rensset af Landsretten på samme grundlag, som Bent Jensen nu genbruger - men ensidigt, bevidst uden anvendelse af kritisk sans.

Så er det blot omsorg for retssamfundets beskyttelse af borgerne, som også den seriøse del af dagspressen burde finde det naturligt at se som sin opgave.

- **3.** Mette Gamborg | January 17th, 2007 at 2:25 pm

Det hidtil værste eksempel på svinehunderi er behandlingen af Pia Kjærsgaard.

Men det tæller ikke i dine øjne vel?

- **4.** Michael Clemmesen | January 17th, 2007 at 4:07 pm

Kære Mette Gamborg

Ovenfor spiller jeg på begrebet 'fodre den indre svinehund' som det motiv, der åbenbart, desværre driver en stadig større del af pressens ønske om at komme uden om den beskyttelse af individet, som den generelle danske arkivlovgivning sætter. Det er den lovgivning, jeg som historiker har lært at leve med.

Pressens behandling af politikere afspejler vel normalt, hvordan den pågældende politiker - og pågældende parti - selv omtaler mennesker generelt, herunder politiske modstandere.

Som den blanding af en liberalist og gammeldags konservative, jeg er blevet gennem årene, er det min opfattelse, at enhver politiker, der opfører sig civiliseret i debatten, har krav på respekt og ordentlig behandling fra pressen samt uenige borgere. Uden undtagelse.

- **5. R.H. Iversen.** | January 17th, 2007 at 4:59 pm

I Frankrig falder behandlingen af den nyere tids historie typisk ind under journalistik, statskundskab eller sociologi. Historie beskæftiger sig primært med hændelser der er over 50 år gamle eller ældre. Herved kan historiefaget som sådan i det mindste fritages fra usmagelige snigløb, hævnmotiver og politisering af fortiden.

Hele den seneste Koldkrigs polemik bekræfter mig blot i, at jeg traf det rigtige valg da jeg efter de to første semestre kastede mig over studiet af antikken og den tidlige middelalder 😊. Personligt har jeg svært ved at se hvordan der kan reddes noget som helst positivt ud af hele denne sørgelige affære.

R.H. Iversen

BA (Og Cand.Phil. efter den gamle studierordning 😊) i Historie med Forh. Ark.

- **6. Michael Clemmesen** | January 17th, 2007 at 7:03 pm

Kære med-cand.phil. efter den gamle studieordning Iversen

Enig i, at den franske normaloptræden teoretisk set letter håndteringen af den nyere historie. Men som du ved, har det ikke hindret tilsvarende problemer i den gradvise udvikling af historieskrivningen om Frankrig 1939-45 og krigen i Algeriet

- **7. R.H. Iversen.** | January 17th, 2007 at 11:32 pm

Tjah, nissen har jo en beklagelig tendens til at flytte med. Også selv om man er tilfreds med kun at holde ham oppe på loftet 😊

Et andet sammenligningsgrundlag til vores nuværende danske tilstande er vel Tyskland(ene) efter 1945 og hvordan deres fælles historie er søgt fremlagt og nedskrevet efter murens fald. Særligt tilstedeværelsen (og den efterfølgende delvise afsløring) af højt placerede DDR muldvarpe i det Vesttyske administrations og regeringsapparat har så vidt jeg har forstået været et ømtåleligt emne. Et andet emne er vel behandlingen og beskrivelsen af den østtyske stats administrative organer (specielt Stasi). Dog er debatten Tyskland knap så polariseret (men dog stadigvæk forbitret). Dette til dels i kraft af, at en stor del af det forhenværende DDRs humanistiske akademikere måtte forlade deres stillinger efter 1989, idet de i kraft af deres engagement i den østtyske stats idealer blev regnet som værende ideologisk kompromitterede. Debatten er således primært en "intern" vesttysk, idet den potentielle DDR "deltager" næsten på forhånd er dømt ude. Så ligesom herhjemme er temaet derfor primært endt som en debat omkring vesttyske enkeltpersoners påståede medløberi og støtte til styret i øst, samt til de "røde" terrorgrupper som hærgede Vesttyskland i 70'erne. Således er en debat der givetvis burde have centreret sig om afdækningen og forståelsen af de institutionelle, ideologiske og styringsmæssige processer der prægede landene i Østblokken endt med at blive en intern "vestlig" debat omkring individers eventuelle ansvar og meddelagtighed i de uhyrligheder som også udspandt sig bag jerntæppet. Hvilket næppe kan siges at føre til nogen form for varige videnskabelige resultater der er værd at bygge videre på.

Bare lige for at forsøge at nuancere debatten lidt med en udenlandsk parallel 😊

- **8. RC** | January 18th, 2007 at 2:57 am

Ingen ved hvad sandheden om sagen er.

Men det er usædvanligt flot at du, selvom du er erklæret uenig med ham og erklæret borgerlig, forsvare ham.

Du forekommer at være en hædersmand, når du på denne måde forsvare andres ret til at være uenige med dig, og angriber usaglige perfiditeter og videnskabelig uredelighed.

- **9. Poul Larsen** | January 22nd, 2007 at 9:06 am

Til Brigadegeneralen

Jeg er en tidligere officerselev i Søværnet, netop i den periode 83 -85, hvor tingene efter alt og dømme var lige på kanten til at brænde sammen.

Jeg er fuldstændig enig med Dem i at man ikke på ufuldstændigt grundlag og uden at modparten har mulighed for

at forsvare sig skal anklage.

Modsat er jeg også forbistret over at der i dag går danske rundt der uden blusel, ville have svækket vort invasionsforsvar og dermed have ofret danske soldater. Disse personer, går idag fredeligt rundt, og nogle tilfælde deltager de måske i den offentlige debat, uden at deres troværdighed bliver beklippet. Det er forkasteligt. Tag eksempelvis personer som Frank Åen og Ole Sohn, tidligere ledende DKP'ere.

Kunne man have forestillet sig Fritz Clausen efter krigen, have udtalt at han intet vidste, og skrev nogle bøger om danskere i udryddelseslejrene, for derefter at blive valgt ind for Socialdemokraterne ??

Jeg er ikke ude efter en skueproces eller heksejagt, på personer der uforvarent eller i dumhed er blevet til kilder for KGB, men efter de personer der af operationelle hensyn, har fået lov til at fortsætte deres virke, og som tiden er gået ikke er blevet fundet det politiske besvær værd, for efterretningstjenesten, at udstille anklage og forfølge.

Første trin i denne renselsesproces, bør være at de pågældende selv for agtindsigt, med fjernelse af de ting der har operationel betydning idag.

Næste trin bør derefter være en offentlig indsigt i disse sager, således at de registrerede får mulighed for at forklare sig.

Alene det faktum, at der i DIIS rapporten beskrives at KGB var eminent dygtig til at spotte "rising stars" indenfor politik og journalistik, på den ene side, og samtidig på den anden side siges at der ikke var nogen påvirkningsagenter eller politikere af betydning, der var hvervet forekommer mig totalt selvmodsigende og usandsynligt, når de har kunnet findes i samtlige andre NATO lande.

For øvrigt tak for Deres sobre indlæg mod DIIS rapporten

Med den højste agtelse

- 10. Michael Clemmesen | January 23rd, 2007 at 7:17 am

Kære Poul Larsen

Min opfattelse er præget af to forhold.

For det første

af, at jeg i de mest ubehagelige år - fra slutningen af 1979 til 1985 - var en af de mest aktive i den offentlige imødegåelse af tidsåndens folk fra det alternative flertal og underskoven af fredsbevægelser. Det indebar hårdt arbejde som debattør i pressen, deltagelse i konferencer i Danmark og udlandet og paneldeltagelse ved folkelige eller DKP-inspirerede 'Fredsmøder'. Det gjorde, at jeg personligt kender/husker alle de ledende modstandere, og et par stykker lærte jeg at respektere ligeså meget for deres hæderlighed som deres engagement og dygtighed.

De fleste, dvs. alt, alt for mange, opførte sig som 'nyttige idioter', som Lenin kaldte de naive støtter udenfor partiet. Selv nogle DKP-medlemmer tilhørte den kategori, fordi de dengang endnu ikke vidste, at deres parti var kontrolleret og finansieret fra Moskva.

'Tidsånderne for Fred' elskede ikke Sovjetunionen. Som vore hellige folkebrødre hinsides Sundet opfattede de 'den tredje vej' som moralsk overlegen. Derfor ville et forsøg på rekruttering med meget stor sikkerhed virke kontraproduktivt, og potentielt ende i en propagandamæssig katastrofe. Det var mere hensigtsmæssigt og mindre risikabelt at lade Tidsånderne fortsætte som 'nyttige idioter'. Det forstod KGB godt, selvom man i sine rapporter hjem til Centret nok indberettede deres virksomhed i opfyldelsen af produktionsmålene.

Hvad jeg og andre i den lille skare frivillige aktive mod tidsånden savnede i de år, var et sagligt velfunderet og aktivt engageret modspil fra det borgerlige Danmark. Med hvor sad de kommende ledere af de partier, jeg normalt stemte på? I skyttegravens beboelseshuler, sure og rasende, og håbede på at hævnens dag ville komme. Andre følte sig vel hævet sig over at sætte sig ind i substansen i debatten om kernevåbnenes rolle og de andre detaljer, som så mange dengang betragtede som væsentlige. Selvom Tidsånden prægede hele Vesteuropa, blev den herhjemme set som et resultat af kulturradikalismen, socialdemokratisk opportuniste og Moskvas skjulte hånd. De passive, sure ventede, på Retsopgøret - som så mange, der friktionsfrit samlevede med Besættelsesmagten, havde gjort et halvt århundrede tidligere. For at sige det mildt var og er en sådan holdning lidet imponerende. Holdningen demonstrerer iøvrigt hverken analytiske evner eller demokratisk sindelag over norm.

For det andet

er jeg historiker med fokus på de sidste 125 års danske politiske historie og generelle militærhistorie. Derfor må jeg konstatere, at 1980'erne ikke bragte reelle ændringer i det danske establishments opfattelse af vort Forsvars

muligheder. Grundstenen til de dominerende opfattelser blev lagt små hundrede år før, da *Viggo Hørup* i kampen om magten i partiet definerede alle forsøg på at forsvare landet som militarisme. Små 30 år senere konsoliderede *Peter Munch*

opfattelsen af dansk Forsvars muligheder og rolle hos landets voksende læsende elite. Det skete gennem historiker Munchs passende redigerede 1922-Beretning om perioden fra 1909 til 1919, herunder beretningen om forsvarsminister Munchs embedsførelse i de afgørende år fra 1913. Det var en redaktion, der berøvede de danske politikere og embedsmænd en viden og indsigt, der kunne have påvirket og vejledt sikkerheds- og forsvarspolitiske beslutninger efter 1933 (jeg skitserer kort de relevante områder i afslutningen af beskrivelsen af forskningsprojektet 'Hvad skulle det nytte?').

Fra mellemkrigstiden vidste man derfor, hvis man var et tænkende (derfor civilt) dansk menneske, som en indiskutabel kendsgerning, at den nationale danske forsvarsindsats maksimalt kunne have en markerende og symbolsk positiv virkning. I 1980erne så selv langt hovedparten af de borgerlige politikere samt Udenrigsministeriets embedsmænd derfor kun dansk forsvarsindsats som noget, der skulle sandsynliggøre vore alliancepartners solidaritet. Hverken Sohn, Budtz, Anker, Gert eller Dragsdal havde nogen betydning på den opfattelse, at dansk forsvarsindsats kun skulle være hornorkestret på den Hvide Hus' græsplæne.

At jeg har ret i dette billede af det altdominerende syn på Forsvaret blandt danske politikere, historikere og civile embedsmænd - at det *ikke havde en selvstændig og reel sikkerhedspolitisk virkning* - blev bekræftet af den lave prioritering, som beskrivelse og analyse af danske forsvarsforberedelser fik i DIIS i øvrigt massive udredning om Danmark under den kolde krig.

En sidste kommentar:

Jeg er stærkt skeptisk overfor al aktindsigt i efterretningstjenesternes basiskilder, herunder også den overvågede persons personlige adgang. Det eneste fornuftige og ansvarlige ville være at holde dem lukket i de næste 75-80 år. De er kun sikre kilder *til* organisationernes - dengang for ofte i bedste fald middelmådige - embedsmænds fobier, *til* det indsamlede sladder fra ud- og hjemland samt *til* den pågældende embedsmands opfattelse af organisationens og konkrete foresattes forventninger. Det er det eneste, som en kritisk historiker kan få ud af kilder som det 'mødereferat', som Bent Jensen lavede citatklip i, der bekræftede hans fobier. Det eneste, der indtil videre kan komme ud af aktindsigt er en forøget indtjening i dagspressen og senere blandt medlemmer af advokatforeningen.

Din Michael Clemmesen

- **11.** Arne Herløv Petersen | February 2nd, 2007 at 8:59 pm

Problemet med at holde arkiverne lukkede, også for dem, der er blevet overvåget, er jo, at når man så engang om nogle generationer skal skrive historien om efterretningstjenesternes paranoia, vil de paranoide påstande stå som eneste vidnesbyrd - eftersom de overvågede jo ikke har fået at vide, hvad der står om dem og derfor ikke har kunnet tage effektivt til genmæle.

Derfor bør det sikres, at enhver efter en vis tid - måske 20-25 år - kan se rapporter om sig selv. Disse rapporter bør derefter flyttes til Rigsarkivet, og de overvågede må have mulighed for at vedlægge et gensvar. Det vil være rimeligt at sikre, at rapporterne derefter er holdes lukket i lang tid, så de ikke kan bruges til yderligere grundløs hetz.

Det er i den aktuelle anledning vigtigt at fastslå, at straffelovens paragraf 108 næppe kan bruges på såkaldte "påvirkningsagenter". Se således lic.jur. Jørn Vestergaards henvendelse til Folketingets retsudvalg 16. januar 2007 med bilag. Og politiet skal ikke beskæftige sig med folks holdninger, kun med lovovertrædelser, hvorfor det hemmelige politi heller ikke skal beskæftige sig med, hvem der prøver at påvirke hvem.

Vil man have spørgsmålet endelig afklaret kan man jo trække en såkaldt påvirkningsagent for retten og få dom i sagen. Da alle sagerne fra den kolde krigs tid er forældede, må man nødvendigvis bruge et tilfælde af nyere dato. Et oplagt emne ville være Anders Fogh Rasmussens vildledning af Folketinget i 2003 gennem videregivelse af amerikanskproducerede løgne om masseødelæggelsesvåben.

- **12.** Michael Clemmesen | February 2nd, 2007 at 10:06 pm

Arne Herløv Petersen

Jeg skal kun kommentere din afsluttende bemærkning om 'amerikanskproducerede løgne'.

I et lagt samliv med bureaukratier - herunder efterretningstjenester - er en ting blevet lysende klart. Hvor eftertiden er i stand til samle forløbets tråde i et logisk spindelvæv, og derefter at overbevise sig selv om konspiratorisk hensigt, eksisterede denne ikke i virkeligheden.

Min tilværelse som historiker har bekræftet mig i opfattelsen.

I stedet for produktion af det bedste grundlag og de bedste beslutninger, er der altid tale om:

- et samspil af mere eller mindre motiverede og begavede bureaukrater,
- der er placeret i en mere eller mindre hensigtsmæssig organisation,
- som arbejder efter mere eller mindre hensigtsmæssige procedurer, og
- påvirkes kollektivt af to centrale, højt prioriterede ønsker:
  - - for det første at dække sin r...
  - - for det andet at producere nogenlunde de resultater, man tror ønskes fra næsthøjere, næsthøjere, næsthøjere og endelig fra det allerhøjeste niveau.

Bureaukratiets skytshelgen er Parkinson og Murphy er ofte den humoristisk-klartseende historikers skygge.

Bagefter

var det let at identificere de oplysninger blandt en mangfoldighed af ligegyldige og modstridende informationer, samt de medarbejdere i efterretningsorganisationen, der fordi de var specielt visionære eller kontrære,

- tydede på henholdsvis forventede det japanske angreb på Pearl Harbor i efteråret 1941
- tydede på henholdsvis forventede en iransk revolution i slutningen af 1970erne
- tydede på henholdsvis var overbevist om, at Jørgen Dragsdahl havde konspiratoriske forbindelser til KGB i begyndelsen af 1980erne
- tydede på henholdsvis havde set muligheden af anvendelse af rute-fly med selvmorderstyring til missiler i sommeren 2001

- som stillede spørgsmål ved karakteren og soliditet af efterretninger fra Irak efter 1998

..... og *hvad siger så det?* ... andet end *noget generelt* om effektiviteten af menneskelige organisationer ... og *noget* om en speciel efterretningstjeneste ... og *noget* om de journalister og historikere, der af dovenskab, dumhed, griskhed eller opportuniste ignorerer deres professionelle uddannelse og etik ... og *noget* om de af disses læsere, der ikke har evne eller vilje til at læse med et minimum af skeptisk-kritisk holdning.

Med Saddam Husseins optræden igennem de foregående 15 år, måtte man forvente det værste. Ingen, der sendte soldater eller selv gik i krig i 2003, kunne satse på, at Irak ikke havde (som minimum) kemiske våben. Hvis du er i tvivl kan du læse de udmærkede beretninger om krigens første fase. Men render ikke rundt i ørkenvarmen med beskyttelsesdragt, beskyttelsesvest og fuld feltmæssig for sjov.

At oplysningerne viste sig ukorrekte gør dem ikke til 'løgne'. Det er desværre alt for menneskeligt at fejle. At gå i krig drevet af en ideelt motiveret fiktion er desværre en af de fejl, menneskeheden synes dømt til at gentage. At vor tid i sin arrogante bedrevidende udviklingstro afviser relevansen af historisk forståelse og dannelse gør ikke risikoen mindre.

Ved ikke at vise sund og selvkritisk sans, at fastholde ideologisk forblindelse, placerer du dig i genbobåsen til Jesper Langballe (tidligere journalist på Jyllandsposten, nu sognepræst og politisk prædikant) og Bent Jensen (tidligere god historiker...).

God fornøjelse.

Michael Clemmesen

- **13.** Arne Herløv Petersen | February 5th, 2007 at 8:26 pm

Kære Michael Clemmesen,

Lad det være sagt med det samme, at jeg ikke har forstand på våben eller militære spørgsmål, så jeg skall nok lade være med at spille bedrevidende over for en brigadegeneral.

Saddam Hussein havde selvfølgelig haft - og brugt - masseødelæggesvåben under massakren på kurderne osv. Men det afgørende i 2003 var, om han havde dem endnu, og det mente Blix o.a. tilsyneladende ikke.

Så vidt jeg har forstået, havde CIA lavet et professionelt arbejde, men deres resultater blev ikke brugt af regeringen. Det gjaldt både masseødelæggesvåbnene og det påståede indkøb af uran fra Niger. Da jeg så Powell fremlægge beviser, syntes jeg også, det virkede, som om han ikke rigtig selv troede på dem.

Men som sagt, jeg er ikke ekspert. Og jeg lader mig gerne overbevise om noget andet, hvis jeg tager fejl. Jeg er selv uddannet historiker og mener naturligvis at det er afgørende for al videnskabelig forskning er, at resultater kan falsificeres.

Jeg er nok venstreorienteret, men jeg tror altså ikke, der findes nogen facitliste til livet og at man bare behøver slå op i *Das Kapital* eller en anden bog for at finde løsningerne. Der er - heldigvis - ikke andre muligheder end det hårde arbejde med at finde frem til brokker og stumper af sandheden.

Men for at komme tilbage til den aktuelle sag, mener jeg stadig, at de registerede bør have mulighed for at læse, hvad der står om dem og vedlægge et svar.

Venlig hilsen,
Arne Herløv Petersen

- **14.** Michael Clemmesen | February 5th, 2007 at 8:49 pm

I det sidste bør man ikke kunne være uenig.

Samtidig med, at en tredjepart gives forskningsadgang til beskyttede oplysninger om en person (på en måde, så tredjeparten kan identificere personen), skal han/hun modtage en liste over de pågældende arkivalier fra den offentlige myndighed og om ønsket skal vedkommende samtidig have samme adgang som tredjeparten. Den berørte person skal samtidig have at vide, hvem der er givet adgang og betingelserne for denne adgang.

Den berørte person skulle i øvrigt selvfølgelig have mulighed for selv at offentliggøre på grundlag af kildematerialet, og om han ønsker dette, skal han kunne kræve hele materialet afklassificeret. Det er ganske udmærket, hvis denne helt nødvendige mulighed for individets selvforsvar skulle fremkalde en øget tilbageholdenhed hos den offentlige myndighed med at give tredjepart adgang.

Michael Clemmesen

- **15.** [Henrik Andersen](#) | February 8th, 2007 at 10:48 am

Interessant blog!

Se ovennævnte Url (<http://www.forsvarsministerium.dk/prod05.htm>).

Synes du, at det er acceptabelt, at sager, som vedrører forsvaret bliver til PSYOPS i relation til den danske offentlighed?

Synes du, at det er acceptabelt, at man, for at få adgang til NATO regelsættet (afklassificeret) vedrørende bl.a. håndtering af krigsfanger, som blev ratificeret af Danmark i 2001, skal betale for det?

- **16.** Michael Clemmesen | February 8th, 2007 at 3:14 pm

Kære Henrik Andersen

Angående dit første spørgsmål:

Sådan er vilkårene i et demokrati. Det er fuldstændig rimeligt, at Forsvarets myndigheder selv fremlægger sagen, som de ser den. På den anden side er det rimeligt, at alle dele af udenrigs- og forsvarspolitikken kan - og nok jævnlig bør - anfægtes. Debatmiljøet er nu fra begge sider mildt og konstruktivt, i forhold til hvad Forsvaret i øvrigt har levet med i det tyvende århundredes første 90 år. Jeg ved nok om Forsvaret, både konkret og i den specielle sag, til at vide, at der ikke var tale om en bevidst misinformation, men blot en usmuk læreproces får halvåbent tæppe. Hommelsagen var en pinlig sag om chefers fralæggelse af det ansvar, som de har og offentligt må tage for deres svigt i forudseenhed og forberedelser. Kort sagt en sag om manglende civil-courage og svigtende professionalisme. Den illustrerede blot alt for tydeligt, at man heller ikke i Forsvaret længere er parat til at delegere *fuld*

myndighed - og dermed også ansvar - nedad i strukturen, helt ned til chefen på stedet - og derefter fastholde ham på dette ansvar. En delegering af myndighed, der ikke skal styres af en detaljeret instruks, men af et generelt, potentielt altdækkende direktiv, som det, der siden 1943 har været gældende for Søværnets skibschefer. En delegering af myndighed, dvs. magt og handlefrihed, til kompetente og ansvarsglade personer, der er en forudsætning for en god indsats for menneskeden, land og undergivne langt væk fra Slotsholmen.

Angående det andet:

Nej, selvfølgelig ikke. Fra Hommelsagens start, hvor spørgsmålet blev aktuelt, burde det (hvis det da var afklassificeret) have ligget på Forsvarsministeriets, Forsvarskommandos eller Hærens Operative Kommandos hjemmeside.

Din Michael Clemmesen

- **17.** [Henrik Andersen](#) | February 8th, 2007 at 4:29 pm

Det interessante spørgsmål er så naturligvis, hvorfor der fra forsvarets side fremkom en mængde manipulerende og misvisende indlæg i pressens 'dækning' af sagen, og hvorfor det midlertidige direktiv og den relevante Allied Joint Publication ikke kom i spil, tilsyneladende heller ikke under retssagen. Man ville jo dog have forventet, at anklagemyndigheden havde fremlagt dokumentation for, at forsvarerens påstand om en form for 'undskyldelig uvidenhed' var helt urealistisk.

Jeg tror ikke, at dette var en tilfældighed. Jeg tager det som udtryk for, at der ikke var nogen i 'systemet', som havde en interesse i domsfældelse af Annemette Hommel. Hun var jo dog trods alt en del af netværket, og var hun blevet dømt, havde hun mistet sit job i Udenrigsministeriet, hvor mange af hendes kolleger arbejder, ville det måske kunne have forårsaget, at hun var begyndt at kritisere dette system.

Fortsat tak for en god hjemmeside.

• **18.** Michael Clemmesen | February 9th, 2007 at 2:45 pm

Kære Henrik Andersen

Man skal holde for øjnene, at det danske synspunkt fra starten af var, at der ikke var tale om krigsfanger i konventionens forstand, omend vi selvfølgelig var bundet af denne.

Det var civile, der af forskellige årsager blev tilbageholdt. Vi havde kun ansvar for den indledningsmæssige udspørgen om identitet m.m., hvorefter det var briterne, der stod for et eventuelt formelt forhør.

Man kan også konstatere, at operationen ikke var og ikke er en NATO-operation. Man kunne selvfølgelig aftale mellem de involverede stater, at man ville operere reguleret af et NATO-dokument. Men man kunne også beslutte, at et andet grundlag - der stadig lå inden for en fælles opfattelse af konventioner - regulerede ens optræden i missionsområdet.

For at sige det mildt forudså NATO-dokumenter under den kolde krig ikke operationer som i Irak.

Desværre var der alt, alt for mange personer i 'systemet', der gerne så Annemette Hommel dømt, for at få placeret skylden på manuelt niveau. De burde skamme sig, men der var ikke tale om en konspiration eller bevidst misinformation. Vi var mange, der skammede os over at bære samme uniformsfarve som et antal af vores officerskammerater, indtil det lykkelige, og da ret uventede skete, at landsretten omstødte byrettens kendelse.

Din Michael Clemmesen

• **19.** KFL | February 11th, 2007 at 4:23 pm

Koldkrigsforskning – et spørgsmål om retssikkerhed og magtfordrejning

Oprettelsen af "Center til Studiet vedrørende Danmark under den Kolde Krig" under Forsvarsministeriet er på alle måder sket formelt korrekt. Der er etableret et bevillingsmæssigt lovgrundlag ved en Folketingsbeslutning med Danske Folkepartis støtte. Der er blevet ansat en bestyrelsesformand, Knud Larsen, som formelt er uafhængig af både Regering og Folketing. Prof. Bent Jensen, der har en stor viden og erfaring som historiker, er blevet udpeget som leder af Centret. Der er endvidere stillet en række, men ikke alle dokumenter fra Politiets Efterretningstjeneste til rådighed for Centret.

Centret har i folkemunde fået tilnavnet "Langballe Centret", idet pastor Jesper Langballe, DF har været fortaler for oprettelsen af Centret.

Som udgangspunkt har jeg en positiv indstilling til prof. Bent Jensen mange publikationer om den kolde krig og venstrefløjen. Jeg har selv i 1970'erne på min egen krop har mærket socialdemokraternes, fagbevægelsens, venstrefløjens, Centraladministrationens, Danmarks Radio forfølgelse og meningsterror på universiteterne og i gymnasierne. Alt dette er mere end 30 år siden og det har kun en historisk interesse i dag og kun historisk interesse.

Selv om alle tiltag ved oprettelsen er Centret formelt set er uangribelige, rejser Bente Jensens offentliggørelse af påstande om, at en navngiven journalist – berettiget eller uberettiget - tidligere har været KGB-agent spørgsmålet om, hvorledes hele systemet skal vurderes. Med systemets menes Regering, Dansk Folkeparti, Forsvarsministeriet, Politiets Efterretningstjeneste, Centret og Prof. Bent Jensen og det formelle og uformelle netværk, der forbinder disse enheder. Den pågældende journalist har ikke haft adgang til PET's dokumenter og der har mig bekendt ikke fundet et peer review af artiklen sted før offentliggørelsen i Jyllandsposten og journalisten har ikke haft mulighed for at forsvare sig. Når Centret kan få adgang til PET's arkiver er det sandsynligt, at de også vil få adgang til alle andre arkiver og derfor vil der ikke være grænser for hvilket materiale Centre kan anvende.

Hvis den linie, som Prof. Bent Jensen har lagt for dagen ved den omtalte offentliggørelse, er et udtryk for Centrets fremtidige linie, vil Centret være et nyttigt instrument for Regeringen og Danske Folkeparti til at mistænkeliggøre politiske modstandere med påstande om, at de er KGB-agenter eller landsforrædere.

Set ud fra et retssikkerhedssynspunkt er hele systemet angribeligt, idet ingen med sikkerhed kan sige, at PET ikke

har været selektiv i udvælgelsen af dokumenter, at Prof. Bent Jensen har ikke fejltolket disse dokumenter, at der ikke er tale om et bestillingsarbejde fra Regeringens eller Dansk Folkepartis side, at Centrets resultater ikke planlægges at indgå i den kommende valgkamp eller at der ikke er tale om magtfordrejning.

Med de tætte bånd der er mellem Centret og Regeringen og Dansk Folkeparti, vil der være ubegrænsede muligheder for stor set at offentliggøre alt om politiske modstandere uden, at de har mulighed for at forsvare sig og uden at man formelt kan klandre Regeringen og Dansk Folkeparti for urent trav. Formelt kan Regeringen hævde, at den ingen indflydelse har på Centret og at de kan forsvare den højst besungne forskningsfrihed og ytringsfrihed.

Derfor er alle borgerlige retsprincipper overtrådt i denne sag. Det er uforståeligt, at ingen borgerlige politikere har sagt stop overfor dette system.

- **20.** Jens Praestgaard | February 11th, 2007 at 7:38 pm

Kære Michael Clemmensen.

Jeg har et spoergsmaal om Danmark under Den kolde Krig, som du muligvis kan besvare. Min aargang var paa session in 1983, og selv om jeg trak frinumner, havde jeg en del venner, der blev indkaldt. En af disse vaernepligtige fortalte, at man paa hans tjenestested (Flyvest. Vaerloese) fortalte de menige, at "i tilfaelde af et Warshawapagt angreb ville dansk infrastruktur forinden vaere saboteret af en 5-kolonne." Dvs, telefonnet, jernbaner o. lign ville vaere ude af drift, naar angrebet kom.

Er der noget belæg for eksistensen af en saadan 5-kolonne? Det ville jo vaere rigtig alvorligt, i modsætning til Joergen Dragsdahls, der, hvad enten han har haft KGB kontakter eller ej, jo kun har udtrykt synspunkter, man ogsaa kunne finde paa samme tid blandt skeptiske amerikanere.

Med hab om svar,

Jens Praestgaard
Carlisle, Pennsylvania, USA

- **21.** [Henrik Andersen](#) | February 12th, 2007 at 11:06 am

Kære Michael Clemmesen,

Meget godt forsøg, men argumentationen hænger ikke sammen. Den legalistiske argumentation er blevet forsøgt før, i denne sag og i relation til andre sager på forsvarrets område.

Det svarer til med vilje at køre en person over med en bil på en mark for derefter at sige, at det var OK under henvisning til at færdselsloven ikke gælder på steder, hvor der ikke er almindelig færdsel

Der synes iøvrigt ikke noget sted at kunne findes grundlag for at antage, at civile skulle behandles dårligere end tilfangetaget militært personel.

AJP-2.5. er ikke blevet til under den kolde krig! Det blev ratificeret af Danmark i 2001.

Se <http://www.forsvarsministerium.dk/prod05.htm> for en gennemgang af nogle eksempler på sandsynligt bevidst manipulerende 'pressedækning'.

Kender du indholdet af det midlertidige direktiv og AJP-2.5? Hvis ikke, bedes du sige til.

Med venlig hilsen

Henrik Andersen

- **22.** Lars Hansen | February 12th, 2007 at 7:28 pm

@Henrik Andersen

De ulovlige kombattanter vi er konfronteret med i Irak og Afghanistan kan ikke på nogen måde klassificeres som krigsfanger jf. tredje Genevekonvention, men snarere krigsforbryder af en slags. Og disse er der tradition for at straffe imodsætning til krigsfanger eller civile for den sags skyld.

Desuden kan det også diskuteres om konventionerne, overhovedet er gældende når der ikke er erklære krig. Når du nu er så optaget af juristeri.

- **23.** [Henrik Andersen](#) | February 12th, 2007 at 9:08 pm

@ Lars Hansen

Det er muligt, at der for nogens vedkommende er tale om krigsforbrydere, og at de derfor kan straffes. Dette synes imidlertid ikke at ændre ved, at de skal behandles ordentligt indtil og endda efter (under evt. afsoning) dette forhold er afklaret.

Jeg har derfor lidt svært ved at se relevansen af dette spørgsmål. Forestil dig, at man begynder at benytte tortur i forbindelse med anholdelse og afhøring af 'terrorister' i Danmark. Mister vi ikke dermed enhver ret i forholdet til disse 'terrorister'.

Forstil dig, at man begynder at banke arrestanter på politigården. Vil det være OK?

At det skulle være relevant om krig er 'erklæret' synes i hvert fald af være juristeri, idet en krigserklæring vel i mangel af skriftligt grundlag må kunne siges at foreligge ved (berettiget eller uberettiget) krænkelse af et andet lands suverænitet.

Alt dette er naturligvis meget interessant, men det, jeg, som det burde fremgå ovenfor, finder mest interessant, er ikke spørgsmålet i sig selv, men derimod forsvarrets orkestrering af forskellige indlæg i pressen i forbindelse med Hommel sagen med henblik på forkvakling af debatten.

Se <http://www.forsvarsministerium.dk/prod05.htm>. Hvis man er interesseret i emnet kan man også søge på PSYOPS på google.

- **24.** Michael Clemmesen | February 13th, 2007 at 9:27 pm

Svar til Jens Praestgaard

Da hverken mit arbejde som linieofficer eller som historiker har haft dette som område, må jeg på dette punkt bl.a. henvise til DIIS udredning om Danmark under den kolde krig.

Vi ved, at agenter og specialstyrker fra Polen og DDR havde til opgave at forstyrre og sabotere danske forsvarsforberedelser.

Jeg finder det ret usandsynligt, men kan ikke udelukke, at man også ville overlade til en '5. kolonne', dvs. danske statsborgere, at gennemføre sådanne opgaver. Jeg finder det usandsynligt, fordi sådanne amatører ville udgøre en klar sikkerhedsrisiko på grund af manglende konspiratorisk disciplin, og fordi de næppe ville være tilstrækkeligt veluddannede.

Derimod er jeg desværre ret sikker på, at også danske statsborgere var kilder til oplysninger om danske forsvarsforberedelser og allierede militære forberedelser i vort område. De rapporter fra den østtyske efterretningstjeneste, der har overlevet, er så deltajerede og pinligt nøjagtige i deres beskrivelse af dansk forsvars svagheder, at de også må bygge på danske kilder. Hvorvidt sådanne danskere handlede i naivitet eller med ond ideologisk hensigt får vi næppe nogen sinde at vide.

Din Michael Clemmesen

- **25.** KFL | February 20th, 2007 at 7:31 pm

Indlæg nr 19 blevet optaget i JP den 18.2.2007.:

Prof. dr. Phil. Bente Jensen har i dag besvaret mit indlæg i Jyllandsposten fra den 18.2.2007. Der er på ingen måde nogen indrømmelse af, at der kan være et retssikkerhedsproblem med en sammenblanding af et politisk tilhørsforhold, begrænset og ulig adgang til arkiverne og koldkrigsforskning.

Derimod er der en række beskrivelser af mine synspunkter og mine intellektuelle færdigheder, som - opfattet positivt - er et udtryk for et stærkt engagement hos Bent Jensen i koldkrigsforskningen.

Jeg forventer at svare Bent Jensen ved passende lejlighed.

<http://www.jp.dk/meninger/ncartikel:aid=4253630>

- **26.** Per Olesen | February 21st, 2007 at 9:43 pm

Kære Michael Clemmesen

Det er usandt, når du hævder, at Dragsdahl blev "renset" ved en domstol. Sagen kom aldrig til domsforhandling og der foreligger derfor ingen juridisk afgørelse. Ekstra-Bladet indgik forlig med Dragsdahl om et injurie-spørgsmål, men Dragsdahl blev bestemt ikke på nogen måde "renset" eller frikendt for de beskyldninger, som er relevante i forhold til nærværende indlæg.

Det ville klæde en i øvrigt udmærket blog i særdeleshed og din troværdighed i almindelighed, hvis du ville trække denne påstand tilbage.

Venlig hilsen

Per Olesen

- **27.** Michael Clemmesen | February 22nd, 2007 at 4:41 pm

Kære Per Olesen

Efter en serie forberedende retsmøder i injuriersagen, som Dragsdahl havde rejst mod Ekstrabladet, pressede retten parterne til at indgå forlig.

Grunden var den simple, at sagen var så klar, at der ikke fandtes grund til at spille rettens tid.

Ekstrabladet blev derfor - ved retsligt "forlig" - presset til at trække alt tilbage, betale sagsomkostninger (140 000 kr.) og betale Dragsdahl den største erstatning, der hidtil var givet i sådanne æreskrænkelssager (125 000 kr.).

Den tidligere højeste var 50 000 kr., hvor anledningen var en beskyldning mod en fremmed diplomat for at være en berygtet massemand.

Har du ikke bemærket, hvor tilbageholdende netop Ekstrabladet, "Der tør hvor andre tier", har været i denne sag. Har du slet ikke undret dig over, hvorfor? Bladet har ellers meddelt Jyllandsposten, at man ikke på uændret grundlag begår en kostbar fejltagelse to gange.

Formelt kan du nok have ret, men ikke i substansen. "Forliget" afspejlede som nævnt rettens helt ensidige støtte til Dragsdahl, hvad Ekstrabladet meget vel forstod. Hvad mener du var Dragsdahls bidrag til forliget ... ? Eller har du endnu ikke stillet dig det spørgsmål? Jeg ser frem til din argumentation og konklusion.

Jeg arbejder, som du vel kan se andetstede på min hjemmeside og blog, med substans, ikke spin eller selvspin - som dit.

Det vil lette din tilværelse, hvis du gør ligeså.

Michael Clemmesen

- **28.** Per Olesen | February 23rd, 2007 at 6:53 am

Kære Michael Clemmesen

Tak for dit svar.

Hvis du definerer et velment forsøg på at påpege en regulær usandhed på din blog som "selvspin", så har jeg svært ved at se, hvori din såkaldte substans består.

Dit nedladende sprogbrug over for de personer, som du er uenig' med, vidner heller ikke ligefrem om den seriøsitet, som du ellers påberåber sig. Oven i købet på den samlede historikerstands vegne.

Hvis man formelt kan have ret - "men ikke i substansen" - så arbejder vi vist med konkurrerende virkeligheder? Uanset hvordan du selv spinner sagen, så blev Dragsdahl ikke hverken "renset" eller frikendt af nogen domstol. Hans talrige møder med en fjendtlig efterretningstjeneste i den pågældende periode kan man kun affeje som ligegyldige, hvis man enten sympatiserer med den pågældende fremmede magt eller hvis man omfortolker den tids begivenheder ud fra nutidige personlige antipapier mod de personer, som i dag påpeger Dragsdahls landsskadelige virksomhed, som både var de facto og de jure.

Eftersom ingen mistænker dig for at have særlig høje tanker om det sovjetiske system, så må det være sidstnævnte faktor, der gør sig gældende.

Det er for alt let at kalde andre for svindehunde. Var det også sådan du angreb folk, som ikke delte dine synspunkter, da du var akademifører i Baltikum?

Det håber jeg godt nok ikke...

Venlig hilsen
Per Olesen

- **29.** Michael Clemmesen | February 23rd, 2007 at 7:37 am

Kære Per Olesen

Jeg bad om argumenter.

Har du det problem, at du virkelig tror på, at der lå en konspiration eller blot opportunisme bag, at justitsministre - fra begge sider i Tinget - i enighed med den daværende chef for PET ikke fandt grundlag for tiltale - på grundlag af alt materiale fra tjensten, ikke blot de tilfældige ting, som Bent Jensen m.fl. har set?

Eller mener du, at det er helt fint med offentlige lynchinger i medierne af de personer, som man ikke kan få dømt efter loven? Det er her, at jeg har mit grundlæggende problem, specielt når Landsretten tidligere har givet den medianklagede ret i hans påstande, og tvunget det modige Ekstrablade til at hoste op.

Men det problem har du åbenbart ikke. Så vi er altså på trods af sandsynligvis samme politiske ståsted forskellige.

Efter i begyndelsen af 1980'erne at have anvendt tale og skrift til at imødegå Dragsdahl, en central politisk modstander, valgte jeg et årti senere at tage hvad der blev 10½ år i Baltikum for efter bedste evne, på stedet, at afhjælpe lidt af den skade, som kommunismen havde skabt, den gift som stadig forpester hele det tidligere sovjetiske område med politisk intrige, intolerance, racisme, korrupsion og klientisme. På grund af en god idé, stædighed, international støtte og god ledelse fik vi skabt et godt sted at gøre det. Tak for at minde mig om dette.

Så kom jeg hjem, og hvad fandt jeg i Fædrelandet? At man i stedet for at bevæge sig frem, søgte tilbage i eget lagret had. At doktorer i historie, drevet af forudfattede meninger valgte at ignorere deres håndværk. 'Krible krable', der ikke var en vanddråbe, men desværre Danmark.

Fortsæt du blot din lynchningskampagne. Du er i fint selskab. Min tjeneste både under og efter den Kolde Krig vil du finde ret vanskelig at sætte en plet på.

Din Michael Clemmesen

- **30.** Lars Hansen | February 24th, 2007 at 9:58 am

Herre Gud, må historikere ikke bedrive samtidshistorie, (herunder publicerer artikler i dagspressen med dennes subjektive fortolkning af navngivne personers aktiviteter under den kolde krig) uden generalen i moralsk høj klang fare i blækhuset med latrinære udtryk som "svinehund" gå i brechen for retssamfundet.

Med begrundelsen: "heksejagt, en løsagtig, offentlig dom, lynchningskampagne"

Mens samme general, i dennes blog indlæg "Det krigsførende Danmarks ansvar" som en kommentar (formoder jeg) affødt af filmen 'Den Hemmelige Krig' - Helt undlader at fordømme filmens afsluttende seance (Fogh skal retsforfølges og dømmes ved Rigsretten).

Når generalen skriver: "justitsministre - fra begge sider i Tinget (...) ikke fandt grundlag for tiltale" - Så kan det næppe tages som granit garanti for Dragsdals uskyld, en tværpolitisk konspiration eller noget i den dur, men måske blot det at PET, heller ikke i dette tilfælde (hvor mange er det lige PET har sendt bag tremmer for ulovlig spionagevirksomhed?), magtede at samle brugbare strafferetlige beviser eller PET af helt andre årsager fandt det klogeste af holde Dragsdals cirkulation.

Under alle omstændigheder er Dragsdals og andres indsats for Sovjet et spændende emne, der naturligvis må være historikere tilladt at arbejde med.

- **31.** Michael Clemmesen | February 24th, 2007 at 11:44 am

Kære Lars Hansen

Som du vil finde ovenfor refererer jeg til begrebet '*den indre svinehund*', som det er op til den enkelte at sulte i den almindelige anstændigheds tjeneste.

Jeg sidder selv nu med personarkivalier fra 1914-18 i forbindelse med et forskningsprojekt, men da skribenten først døde i 1950, har jeg skrevet under på, at jeg ikke frit kan anvende de oplysninger, jeg finder. Sådan er loven, og det må man under hensyn til beskyttelsen af individet leve med, hvilket jeg så gør, uanset en periodevis lyst til

at gøre noget andet. Du vil nok finde sådanne love og regler langt ude, men de er nu engang rammen.

Jeg ser ikke nogen forbindelse til Afghanistan-filmen, som jeg fandt dårlig og stedvis manipulatorisk i anvendelse af filmmateriale. Således havde hovedparten af billederne fra Afghanistan intet at gøre med operationerne i 2002. Min eneste kommentar til filmens budskab er, at jeg som gammel militær professionel planlægger - og uddanner af militære planlæggere - kan undre mig over, at Forsvaret ikke forudså, at man i krig kunne komme til at tage fanger o.l., og lod en jurist kigge alvorligt på sagen på forhånd. Problemet gentog sig på anden måde i forbindelse med Irak, som Hommelsagen bl.a. pinligt demonstrerede. Men det går jeg ud fra, at vi har lært af.

Jeg finder det hensigtsmæssigt at anvende præcise betegnelser. Lynching er et betegnelse for folkelig selvtægt, hvor en gruppe borgere finder retssystemet utilfredsstillende. Er det ikke netop det, sagen drejer sig om?

Der synes desværre at være behov for at oplyse dig om, at vi også i Danmark har som princip, at en person er uskyldig, indtil det modsatte er bevist. Det er en af disse besværlige ting med retssamfundet.

Dragsdahls indsats i begyndelsen af 1980'erne var mildest talt et ubehageligt og arbejdskrævende element for os, der forsøgte at bevare dansk sikkerhedspolitik, som den var. At indsatsen ikke kunne ignoreres skyldtes, at et antal socialdemokrater - ledende og håbefulde - udfra naive henholdsvis smagløse motiver udnyttede hans argumentation som et effektivt indenrigspolitisk våben.

Men - til din orientering - indsats mod en del af landets sikkerhedspolitik er en lovlig handling i et demokrati, i hvert fald i fredstid. Som andre i den ikke Sovjet- eller DKP-styrede del at 'Fredsbevægelsen' var Dragsdahls indsats - som nævnt - arbejdskrævende, fordi den var langt bedre funderet og mere overbevisende end den sovjetiske. Det gjorde ham imidlertid ikke til agent.

Historien skal kunne bekræfte sig med alt, herunder også Koldkrigshistorien, men i Danmark synes kun personjagt at samle interesse. Det var imidlertid ikke Dragsdahl, der var ansvarlig for, at Danmark aldrig tog sit bidrag til alliancen alvorligt, og bl.a. efterlod landets forsvar i en miserabel tilstand. Der er en mangfoldighed af relevante emner i periodens udenrigs-, forsvars- og indenrigspolitik. De taler dog næppe så klart til '*den indre svinehund*' som personorienteret historieskrivning.

Men uanset emner, er der imidlertid indenfor historikerfaget stillet brutalt hårde krav til, hvordan - hvor kritisk - man anvender kilder og litteratur. Som du vil kunne læse i min kritik af dele af DIIS-rapporten om den kolde krig (www.clemmesen.org), er det ikke kun Bent Jensen kildeanvendelse, jeg finder tendentiøs og overfladisk. Overfladisk underbyggede påstande er ikke acceptable, blot fordi man sympatiserer med dem.

Når jeg finder for mange danskeres opførsel i disse tider som væsnerne i H.C. Andersens vandråbe, er det, fordi den er som et ubehageligt gensyn med de mest hadefulde personer - uimodtagelige for argumenter - jeg dengang mødte på barrikaderne. De var ikke fra DKP, KGB, De Radikale, Kvinder for Fred, Nej til Atomvåben, Folkekirken for Fred eller Læger for Fred .... De mest ubehagelige var fra 'Danmark for Fred', dvs. Tvinds produkter.

Men disse væsener havde fået indpodet deres had gennem professionel hjemmevask. Det var da en forklaring ...

Din Michael Clemmesen

- **32.** Lars Hansen | February 25th, 2007 at 9:17 am

Når du nu finder det hensigtsmæssigt at anvende præcise betegnelser, så må jeg indskyde, at lynching er betegnelse for folkelig selvtægt, hvor en gruppe borgere ulovligt henretter en eller flere personer, typisk ved hængning. Og det er vel næppe det, sagen her drejer sig om? Vi kan vel højest svinge os op på § 267 (injurier) og muligvis brud på tavshedspligten i forbindelse med professorens (påstået) offentliggørelse af fortrolige arkivoplysninger fra PET.

Og naturligvis er det enhver tilladt, at agitere for deres sag ("Norden (NATO-) Atomfrit Område", "Danmark ud af NATO", "Nedlæg Forsvaret" osv.) Men det er ikke tilladt om dette politiske arbejde ske i konspiratorisk forening med fjendtlige magters efterretningsvæsener, ikke at den skulle være tilfældet med Dragsdal, det har jeg selvsagt ingen viden om - og selvom jeg havde, ville jeg næppe udbrede mig derom her!

Det må dog være historiker, journalister og andre interesserede tilladt at opstille teser, også om nulevende personer, uden der foreligger en domsafsigelse der bekræfter tesen.

Så i stedet for at angribe Bent Jensens personlighed, så skulle du heller angribe hans tese om Dragsdals relationer til KGB.

MVH
LMH

- **33.** Michael Clemmesen | February 25th, 2007 at 10:12 am

Hermed standser jeg denne diskussion på denne blog, da der - som det klart demonstreres - ikke kommer nye argumenter. Jeg accepterer derfor ikke nye kommentarer om emnet.

Dette også, fordi danske soldater, stadig flere soldater, sætter livet på spil i Afghanistan, og fordi det er nødvendigt at give dem langt bedre vilkår end hidtil.

Reformer af Forsvaret med henblik på en bedre og sikrere indsats i Afghanistan er hermed indtil videre denne blogs hovedtema.

Leave a Comment

Name	<input type="text" value="Michael Clemmesen"/>	<i>Required</i>
Email	<input type="text" value="michael@clemmesen.or"/>	<i>Required, hidden</i>
Url	<input type="text"/>	
Comment	<div style="border: 1px solid black; height: 200px; width: 100%;"></div>	
	<input type="submit" value="Submit"/>	

Some HTML allowed:

<a href="" title=""> <abbr title=""> <acronym title=""> <b> <blockquote cite=""> <code> <em> <i> <strike> <strong>

[Trackback this post](#) | [Subscribe to the comments via RSS Feed](#)

Calendar

January 2007

M T W T F S S

1 2 3 4 5 6 7

8 9 10 11 12 13 14

[15](#) 16 17 18 19 20 21

22 23 24 25 26 27 28

29 30 31

[« Dec](#)

[Feb »](#)

Most Recent Posts

- [Forsvarets situation - en del af den det generelle problem i den danske offentlige sektor](#)
- [Det krigsførende Danmarks væbnede styrker](#)
- [Afsluttet Debat: Svinehunden og civiliseret anstændighed – en kommentar efter programerklæringen fra lederen af 'Langballecentret'](#)
- [Støttende delprojekter til forsknings- og bogprojekt: 'Hvad skulle det Nytte? Dansk Forsvar under 1909-ordningen.'](#)
- [Iraq – the Balance Sheet](#)
- ['Hvad skulle det nytte'](#)
- [De døves samtale i næsten 100 år: Det politisk-militære samspil om Danmark i en fremtidig krig](#)

© Copyright 2007 Michael H. Clemmesen's Weblog. All rights reserved.

[Blix Theme](#) by Sebastian Schmieg. Icons by [Kevin Potts](#) . Powered by [WordPress](#) . [Login](#)